



# Recull de Premsa



PALAU  
DE LA  
MÚSICA  
ORFEÓ  
CATALÀ

# Taula de contingut

L'OSV tanca temporada amb un proteic Beethoven Diari de Sabadell - 11/06/2019	3
EI PEN ja té llum verda dels socis per denunciar Arenas Ara - 12/06/2019	4



▶ 11 Junio, 2019

# L'OSV tanca temporada amb un proteic Beethoven

Albert Ferrer Flamarich · @AlbertFFlamarich #OrquestraSimfònicaVallès #Concert

**MÚSICA** La Simfònica del Vallès va oferir una gran interpretació en els últims concerts al Teatre de la Faràndula i el Palau de la Música sota la batuta del reconegut director del portuguès Nuno Coelho

**Obres de Dvorak i Beethoven.**  
 Birgit Kolar, violí. OSV. Nuno Coelho, director.

TEATRE DE LA FARÀNDULA // 7 DE JUNY DEL 2019

L'Orquestra Simfònica del Vallès va tancar el curs de les temporades estables de concert a Sabadell i Barcelona el cap de setmana passat. Ho va fer convidant el guanyador del XII Concurs Internacional de Cadaqués (2017), el portuguès Nuno Coelho (1989), cridat a tenir certa regularitat internacional en pocs anys. En això l'OSV sempre demostra tenir un fi olfacte: el trompetista Manuel Blanco, Paul Lewis, Sergei Malov i fa anys Gianandrea Noseda, entre d'altres.

Va ser una gran interpretació bastida sobre un concepte clar, treballat, proteic i hàbil en la resolució dels contrastos dramàtics amb què Beethoven sempre sorprèn l'oient. Amb més flexibilitat i lirisme, l'endemà al Palau va guanyar fluïdesa i poesia en les dues aparicions de la secció contrastant de l'*scherzo* i en la reexposició final del processional l'*allegretto*, tocada en piano i transparència per les cordes.

Quelcom no prou present en el *crescendo* de tensió acumulativa a la coda dels moviments primer i quart, emparentats amb els de l'obertura Egmont i amb el del tercer moviment de la Cinquena, a la recerca d'una culminació esclatant i triomfal a partir de la construcció inicial bastida sobre



un fraseig ample de la corda greu. Una corda greu activa però menys audible, potser a causa de la distribució dels músics de manera semblant a la germànica. Tant l'*allegro* inicial, el feréstec i vertiginós quart, com el mercurial *scherzo* també van deixar meritoris mostres de nitidesa i precisió en la dialèctica motivicoinstrumental, el ritme, el color i en les textures. Cal destacar el realç de passatges per a les violes, la cohesió de les fustes i, potser, l'excessiu so de les trompes als *tutti*. Unes trompes que, d'altra banda, van estar encertadíssimes en una de les actuacions més rodones de l'OSV aquesta temporada.

A la primera part, el Concert per violí i orquestra Op. 53 de Dvorák combinava un so de conjunt contundent i matisat amb una eficient concertació, generant acompanyaments encoixinats i rodons com el del segon moviment. Birgit Kolar el va brodar amb cantabilitat i cura en el fraseig. Va oferir una recreació intensa, àgil (tercer moviment) i tècnicament excel·lent. Idiomàticament menys rica que altres, l'elegància i la bellesa del seu violí Carlo Bergonzi del 1723 emmascaraven la prosopopeia d'una obra que intenta dissimular la manca d'aquell grau últim de convicció que fa inqüestionable una peroració en trams del primer i del darrer moviment.

Prèviament, per tercer any i amb el suport de la regidora de Cultura, Montserrat Chacón, ara sortint del govern municipal, l'OSV va presentar l'actuació del projecte *A-cordant*. Es tracta d'una iniciativa nascuda per estimular el contacte i ensenyament elemental de la música –sobretot “el fer música”– a infants de manera altruista. En aquesta ocasió, als alumnes de sisè curs de les escoles Agnès Armengol i Joaquim Blume. El vídeo previ així ho mostrava i un arranjament del tema *El caballo* de Buffalo Bill tocat pels infants corroborava el valor de la iniciativa de plantar la llavor del contacte i l'entusiasme per l'art com un estímul significatiu a la vida.

Un dels moments de l'actuació de l'OSV del cap de setmana passat / VICTÒRIA ROVIRA



## INSTITUCIONS CULTURALS

# El PEN ja té llum verda dels socis per denunciar Arenas

Reclamen més de 600.000 euros a l'expresidenta de l'entitat cultural

VALÈRIA GAILLARD  
 BARCELONA

Els cinc-cents socis del PEN Català estaven convocats ahir per celebrar una assemblea general extraordinària amb un únic punt en l'ordre del dia: la proposta i aprovació de l'exercici, en nom de l'associació, de l'acció de responsabilitat prevista en l'article 322-17 del Codi Civil de Catalunya contra Carme Arenas Noguera pel rescabament dels danys econòmics causats a l'associació PEN Català, durant el temps que va ser presidenta i secretària general de la junta directiva: en total 18 anys.

Van assistir a l'assemblea, celebrada al Col·legi de Periodistes, un centenar i escaig de socis, i gairebé un altre centenar van votar per delegació. Dels 198 vots emesos, 169 van sortir a favor de l'acció de responsabilitat, 24 en contra i cinc en blanc. La junta, doncs, té llum verda per estudiar i decidir si emprèn la via judicial contra Arenas. "Em prenc aquest resultat amb molta tranquil·litat -va declarar l'escriptora i traductora al sortir de l'assemblea-. Em sento en una situació d'indefensió total i no s'ha volgut mediar en

cap moment", va afegir. "Sempre hi ha hagut moltes irregularitats al PEN Català", va reblar. D'altra banda, l'actual presidenta de l'entitat, Àngels Gregori, va destacar que havia sigut una assemblea "difícil i tensa", però es mostrava satisfeta perquè l'actual junta ha rebut el suport massiu dels socis i en surt reforçada.

En total, la xifra que es reclama a Arenas supera els 600.000 euros, però si se li reconeixen sis anys de comissió de serveis a raó de 3.000 euros al mes, aleshores la xifra sense justificar baixaria fins a 370.000 euros. "Els números parlen", comentava el professor Francesco Ardolino, membre del PEN Català. "En la reunió no he sentit cap justificació per part de l'antiga presidenta i no sabem exactament on han anat a parar aquests diners: si hi ha hagut malversació, l'acció més sana és que l'entitat mateixa hi posi remei, això no és un cas Palau".

### L'honorabilitat de la institució

El que alguns van considerar un exercici de màxima transparència, però, per a d'altres va ser un vot convocat a correu i sense la informació necessària per poder decidir. Es van poder sentir diverses veus que



Un moment de la votació del PEN Català, ahir al vespre al Col·legi de Periodistes de Catalunya. v.g.

van sortir en defensa d'Arenas, com les de Narcís Comadira i Toni Sala, que van recordar que havia dut l'entitat a altes cotes de visibilitat i activitat fins aleshores mai vistes. D'altres van plantejar la precarietat amb què treballen moltes institucions culturals que han de fer mans i mànigues perquè surtin els números. Bel Ollid, presidenta de l'AELC, va recordar que és important preservar l'honorabilitat de la institució. "És perillós judicialitzar el problema, però silenciar-lo encara ho és més".

Al maig van transcendir unes suposades irregularitats en els comp-

tes de l'entitat que ja es coneixien des de fa gairebé un any i es va decidir demandar en l'acció de responsabilitat Carme Arenas, a qui es demanaria "el rescabament dels danys econòmics causats a l'associació PEN Català", quan va ser presidenta (2010-2018) i quan exercia de secretària general (2002-2010) sota presidència de Dolors Oller. Cal recordar que el càrrec de president del PEN és honorífic, però es paguen viatges, despeses de representació i projectes concrets. Algunes de les factures de la presidenta haurien pujat a 100.000 euros. ■

[Barcelona](#)

**Europe :** [Paris](#), [Londn](#), [Zurich](#), [Geneva](#), [Strasbourg](#), [Bruxelles](#), [Gent](#)

**America :** [New York](#), [San Francisco](#), [Montreal](#)

**WORLD**

[Back](#)

Search

Newsletter  
Your email :

Submit

Réjouissant

Barcelona  
Palau de la Música Catalana  
06/02/2019 -

**Giuseppe Verdi : *Messa da requiem***

Iwona Sobotka (soprano), Agnieszka Rehlis (mezzo),  
László Boldizsár (ténor), Francisco Crespo (basse)  
Orfeó Català, Pablo Larraz (chef de chœur), Cor Jove de  
l'Orfeó Català, Esteve Nabona (chef de chœur), Cor de  
Noies de l'Orfeó Català, Buia Reixach (chef de chœur),  
Orquestra Sinfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya,  
Simon Halsey (direction)



(© Martí Berenguer)

Si admirer le Palais de la musique catalane, splendeur universelle de l'Art nouveau, est l'un des incontournables d'une visite à Barcelone, y découvrir son acoustique surprend plus encore, tant la proximité avec la scène semble idéale que l'on soit situé à l'orchestre, sur les côtés ou en arrière-scène. Malgré la jauge conséquente d'environ 2000 places, cet apport est rendu possible par le gain en profondeur de cette salle due, non pas à l'incontournable Gaudi, mais à son rival Lluís Domènech i Montaner. Les premières notes du *Requiem* (1874) de Verdi résonnent sous le double regard du buste de Beethoven et de l'imposante sculpture dédiée à la «Chevauchée des Walkyries» de Wagner, rappelant les modèles symphoniques et lyriques alors en vogue au moment de l'élaboration du Palais, au début du XXe siècle.

Le chef Simon Halsey imprime d'emblée sa marque en une attention à chaque détail, se tournant vers l'ensemble des chœurs disposés dans toute la salle. Ce concert participatif permet en effet à des amateurs de se joindre au chœur professionnel Orfeó Català pour rendre justice à l'un des plus beaux chefs-d'œuvre de Verdi. Disons-le tout net, le pari est tenu haut la main par l'ensemble des amateurs qui impressionnent tout du long par leur constance et leur discipline, et ce même si l'on constate que les parties les plus difficiles sont uniquement chantées par un superlatif Orfeó Català – très impressionnant dans ses interventions millimétrées. On aime aussi grandement le geste narratif de Halsey, qui n'a pas son pareil pour faire chanter son

orchestre et multiplier les nuances, sans jamais tomber dans le maniérisme. Un orchestre dont on soulignera par ailleurs l'excellence des cuivres.

Comment aussi ne pas se réjouir de la présence d'une chanteuse d'exception en la personne d'Agnieszka Rehlis, une mezzo dotée d'une technique quasi parfaite ? La souplesse vocale et l'aisance sur toute la tessiture lui permettent de nous régaler de phrasés admirables de noblesse et de nuances délicieuses, le tout porté par un timbre superbe. A ses côtés, la soprano Iwona Sobotka chante quelques passages en force dans le suraigu, mais nous fait rendre les armes par son interprétation bouleversante du *Libera me* conclusif, aux envolées aériennes et déchirantes. Si László Boldizsár assure bien sa partie malgré une émission étroite, on est moins convaincu en revanche par le sûr mais trop monolithique Francisco Crespo. Pas de quoi, heureusement, gâcher le plaisir de ce très beau concert, salué par un public réjoui.

Florent Coudeyrat

Recommander 98

Tweet